

4. uskrsna nedjelja C

*Postavih te za svjetlost poganima
da budeš na spasenje do nakraj zemlje. (Dj 13,47)*

Prvo čitanje

Djela apostolska 13,14.43-52

U one dane: Pavao i Barnaba krenuše iz Perge i stigoše u Antiohiju pizidijsku. U dan subotni ušli su u sinagogu i sjeli. A pošto se skup raspustio, mnogi Židovi i bogobojazni pridošlice pođoše za Pavlom i Barnabom koji ih nagovarahu i poticahu ustrajati u milosti Božjoj.

Iduće se subote gotovo sav grad zgrnu čuti riječ Gospodnju. Kad su Židovi ugledali mnoštvo, puni zavisti psujući suprotstavljali su se onomu što je Pavao govorio. Na to im Pavao i Barnaba smjelo rekoše: "Trebalo je da se najprije vama navijesti riječ Božja. Ali kad je odbacujete i sami sebe ne smatrate dostojnima života vječnoga, obraćamo se evo poganima. Jer ovako nam je zapovjedio Gospodin: 'Postavih te za svjetlost poganima da budeš na spasenje do nakraj zemlje.' " Pogani koji su slušali radovali su se i slavili riječ Gospodnju te povjerovaše oni koji bijahu određeni za život vječni. Riječ se pak Gospodnja pronese po svoj onoj pokrajini.

Ali Židovi potakoše ugledne bogobojazne žene i prvake gradske te zametnuše progona protiv Pavla i Barnabe pa ih izbaciše iz svoga kraja. Oni pak stresu prašinu s nogu protiv njih pa odu u Ikonij. A učenici su se ispunjali radošću i Duhom Svetim.

Drugo čitanje

Otkrivenje 7,9.14b-17

Ja, Ivan, vidjeh: kad eno velikoga mnoštva, što ga nitko ne mogaše izbrojiti, iz svakoga naroda, i plemena, i puka, i jezika! Stoje pred prijestoljem i pred Jaganjcem odjeveni u bijele haljine; palme im u rukama. I reče mi jedan od starješina: "Oni dođoše iz nevolje velike i oprali su haljine svoje i ubijelili ih u krvi Jaganjčevoj. Zato su pred prijestoljem Božjim i služe mu dan i noć u hramu njegovu, i Onaj koji sjedi na prijestolju razapet će Šator svoj nad njima. Neće više gladovati ni žeđati, neće ih više paliti sunce nit ikakva žega jer – Jaganjac koji je posred prijestolja bit će pastir njihov i vodit će ih na izvore voda života. I otrt će Bog svaku suzu s očiju njihovih. "

U ono vrijeme: Reče Isus: "Ovce moje slušaju glas moj: ja ih poznajem i one idu za mnom. Ja im dajem život vječni te neće propasti nikada i nitko ih neće ugrabiti iz moje ruke. Otac moj, koji mi ih dade, veći je od svih i nitko ih ne može ugrabiti iz ruke Očeve. Ja i Otac jedno smo."

Za razmišljanje

U današnjem Evandelju Isus govori o uskoj povezanosti njega kao pastira i ovaca, o zaštiti koju on udjeljuje svojem stadu protiv svih opasnosti. Vrhunac je njegovih riječi u uvjerenju: "Ja i Otac jedno smo". Budući da Isus zna da je potpuno povezan s Ocem, može graditi i duboki odnos ljubavi i povjerenja sa svojim učenicima, a oni u njemu nalaze sigurnost iz koje ih ništa i nitko ne može iščupati. Jedinstvo Isusa s njegovim Ocem koje se pokazuje u odnosu prema ljudima, osposobljava ljude da oni međusobno budu jedno i u ljubavi povezani.

Zajedništvo rađa novim zajedništvom. Što ispunjenije ljudi doživljavaju svoj odnos jedni prema drugima, to ih više potiče da i drugi imaju u tome udjela. Slično možemo iskusiti i obrnuto: gdje zajedništvo ne uspijeva nastaju strah, nepovjerenje i netolerancija. Svaki nemir pojedinca ili grupe umnožava se prema van poput življenog mira. No, jer su Otac i Isus jedno, i jer smo i mi uključeni u to jedinstvo i bezgraničnu ljubav, sva je promašena ljudska ljubav nošena bezuvjetnom ljubavi Božjom koja se nikad ne može pokolebati i potpuno uništiti. U to smijemo u vjeri imati povjerenja. Kad kao Crkva stvaramo prostor za Boga (bez ograničavanja, procjena ili osuđivanja), onda Bogu i pojedincu dajemo priliku međusobnog "upoznavanja" (t.j. postizanja osobnog odnosa u ljubavi) na jednom od bezbrojnih putova. Onda ne uspijeva život samo u našim zajednicama, nego naša vlastita povezanost s Njime i s drugima rađa život i nova zajedništva.